

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/1/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112216697
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2112216697.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: A. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/X, K., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Važecká 16, zastúpeného advokátom: JUDr. Ambróz Motyka, so sídlom Stropkov, Nám. SNP 7, o zaplatenie 1.069,96 Eur s príslušenstvom, na odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 26. marca 2013, č.k. 26C/4/2013-59 - žalobcu v celom rozsahu a vedľajšieho účastníka v časti III. o náhrade trov konania vedľajšiemu účastníkovi, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **ruší** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd výrokom I. žalobu zamietol, výrokom II. žalovanej náhradu trov konania nepriznal a výrokom III. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov konania vo výške 138,26 Eur k rukám advokáta do troch dní. Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 1 ods. 1, 2 písm. b), § 3 ods. 1, 2 a § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 558, § 40 ods. 1, 3, § 101 a § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Prvostupňový súd v odôvodnení preskúmaného rozsudku najskôr správne vyriešil predbežnú otázku uznania predmetného dlhu žalovanou, pričom dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k účinnému uznaniu predmetného dlhu zo strany žalovanej, ktorý by mal za následok prerušenie premlčacej doby v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ani vznik právnej domnienky v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka. Vychádzal predovšetkým z toho, že zákon pre uznanie dlhu vyžaduje písomnú formu a nedodržanie zákonom stanovenej písomnej formy právneho úkonu má za následok jeho absolútnu neplatnosť, na ktorú súd prihliada ex offo. Žalobca pritom v konaní nepredložil súdu žiadne písomné uznanie dlhu zo strany žalovanej, neformálne uznanie dlhu, ako tomu bolo v danom prípade, keď žalovaná uviedla, že súhlasí so žalobou, ani neuviedla, že uznáva pohľadávku čo do dôvodu a výšky, nemalo účinky riadneho písomného uznania dlhu. Súd teda dospel k záveru, že uznanie dlhu žalovanou je absolútne neplatný právny úkon.

Následne s poukazom na to, že vedľajší účastník vzniesol v konaní námietku premlčania, súd skúmal, či žalobcom uplatnená pohľadávka je premlčaná a dospel k záveru, že právo žalobcu domáhať sa daného plnenia je premlčané, nakoľko splatnosť danej pohľadávky nastala ku dňu 16.8.2009, čo nebolo v konaní sporné a potvrdil to i žalobca, a žalobca podal predmetnú žalobu na súd dňa 20.8.2012 faxom (následne ju doplnil písomne 21.8.2012), teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, v dôsledku čoho súd nemohol žalobcovi premlčané právo priznať a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že vo veci plne úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, keďže si žiadne neuplatnila. Plne úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej priznal náhradu trov konania v sume 138,26 Eur, s poukazom na Vyhlášku MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, za dva úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie po 61,41 Eur plus režijný paušál 2 x 7,63 Eur a 1 x 7,81 Eur, ktoré s poukazom na § 149 ods. 1 O.s.p. zaviazal žalobcu zaplatiť zástupcovi vedľajšieho účastníka. Súd nepriznal vedľajšiemu účastníkovi uplatnených 20% DPH s tým, že advokát vedľajšieho účastníka žiadnym spôsobom nepreukázal, že je platcom DPH.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie tak žalobca v celom jeho rozsahu, ako i vedľajší účastník v časti III. o náhrade trov konania, ktorou mu súd nepriznal 20% DPH. Žalovaná odvolací návrh nepodala, k doručeným odvolaniam sa písomne nevyjadrila.

Žalobca sa podaným odvolaním domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že sú dané odvolacie dôvody, že súd vec nesprávne právne posúdil, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že účastníkom konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Bol toho názoru, že na strane prvostupňového súdu došlo k pochybeniu, nakoľko z potvrdenia telefaxu jednoznačne a nepochybne vyplýva, že predmetná žaloba bola podaná dňa 17.8.2012 v rámci plynutia trojročnej premlčacej lehoty, ktorá začala plynúť 17.8.2009. Z potvrdenia telefaxu je zrejmé, že žaloba prešla do koncového zariadenia na súde s výsledkom „OK“, o čom pripojil dôkaz, v dôsledku toho bola podľa žalobcu odňatá účastníkovi možnosť konať pred súdom.

V ďalšom žalobca vyslovil názor, že nemala byť priznaná náhrada trov konania vedľajšiemu účastníkovi, keďže musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie MV SR samotné združenie má v radoch svojich členov s právnickým vzdelaním. Okrem toho združenia na ochranu spotrebiteľa majú možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie KS v Bratislave sp. zn. 5Co/26/2012. Zdôraznil tiež, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p. Združenie v konaní nevystupuje ako splnomocnený zástupca žalovanej, pričom ona o jeho vstupe do konania pravdepodobne nemala ani žiadnu vedomosť. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia KS v Prešove sp. zn. 13Co/35/2012 a 13Co/36/2012. Podľa žalobcu súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšieho účastníka by neporušil základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa § 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaložené a neboli v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie ÚS SR v Náleze II.ÚS 78/03, ako aj Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/100/2012 a na množstvo ďalších rozhodnutí krajských súdov SR. Vyslovil názor, že ustanovenia Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa, avšak žiadne z nich nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je účelné, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby.

K odvolaniu žalobca pripojil kópiu prvej strany podanej žaloby súčasťou ktorej je „hlásenie o výsledku vys.“, z ktorého vyplýva, že EOS KSI Slovensko vyslalo tento návrh faxom dňa 17. srp. 2012 o 18.27 hod., pričom prenos trval 51 sekúnd a výsledok bol „OK“, hlásenie bolo vytlačené 17. srp. 2012 o 18.28.

Vedľajší účastník predložil k doručenému odvolaniu žalobcu rozsiahle písomné vyjadrenie, ktorým navrhol, aby odvolací súd prvý výrok napadnutého rozsudku ako vecne správny potvrdil a tretí výrok zmenil tak, že žalobcovi uloží povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 165,91 Eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, pričom si zároveň uplatnil a vyčíslil náhradu trov odvolacieho konania v sume 129,29 Eur.

Vo veci samej vyslovil názor, že aj keby pripustil, že žalobca naozaj podal žalobu prostredníctvom telefaxu už dňa 17.8.2009, majú za to, že nárok si uplatňujú po uplynutí premlčacej doby, keďže medzi účastníkmi nebolo sporné, že k splatnosti dlhu došlo dňom 16.8.2009 a premlčacia doba potom uplynula dňa 16.8.2012.

K argumentácii žalobcu v odvolaní v časti proti náhrade trov konania vedľajšiemu účastníkovi tento uviedol, že s touto argumentáciou nesúhlasí. Aplikácia § 150 ods. 1 O.s.p. na danú vec je nenáležitá. Vedľajšiemu účastníkovi nemožno upierať právo na právneho zástupcu, čo podoprel súdnou judikatúrou. Pokiaľ ide o podporu ministerstva, poukázal na to, že im bola schválená finančná podpora vo výške 4.000 Eur a doposiaľ bolo uhradených len 1.000 Eur, pričom takýto príspevok nepokrýva ani len poštovné výdavky. Nevidí však dôvod, prečo by neúspešné spory žalobcu mali byť dotované z prostriedkov štátu, prípadne združenia. Podľa vedľajšieho účastníka súd pri rozhodovaní o jeho trovách postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdného dvora EÚ, v súlade s ustálenou súdnou praxou a právnou teóriou, na ktorú v ďalšom poukázal. Ak platí, že vedľajší účastník má v zmysle cit. § 93 ods. 4 a § 18 O.s.p. rovnaké práva a povinnosti ako účastník hlavný a má platiť aj rovnosť účastníkov, potom neexistuje rozumný dôvod nepriznať vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia za situácie, ak nárok na náhradu trov vznikne účastníkovi, ktorého vedľajší účastník v konaní podporoval. V tejto súvislosti poukázal i na niektoré Nálezy ÚS SR napr. II.US 78/03 a ďalšie, z ktorých zdôraznil, že trovy právneho zastúpenia treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené trovy, keďže každý má právo na to, aby hoci aj v jednoduchej, skutkovo a právne menej zložitej veci bol zastúpený advokátom. Podľa vedľajšieho účastníka najnovšia rozsiahla judikatúra slovenských odvolacích súdov zaujala presvedčivý väčšinový názor o principiálnom práve vedľajšieho účastníka na náhradu trov právneho zastupovania v spotrebiteľských sporoch. V ďalšom poukázal na desiatky rozhodnutí krajských súdov SR. Osobitne poukázal na argumentáciu odvolacích súdov Krajského súdu Košice č.k. 9Co/104/2012-84, Krajského súdu Nitra č.k. 9Co/172/2012-137, Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 14Co/100/2013-104, Krajského súdu Prešov č.k. 20Co/185/2012-94, Krajského súdu Žilina č.k. 8Co/258/2012-127, Krajského súdu Trenčín č.k. 6Co/235/2012-187, ako i Krajského súdu Trnava č.k. 23Co/305/2012-118.

Vedľajší účastník po svojom odvolaní smerujúcom proti III. výroku predmetného rozsudku, ktorým súd priznal náhradu trov vedľajšiemu účastníkovi namietal, že súd mu v rámci tejto náhrady nepriznal uplatnených 20% DPH. Nesúhlasil pritom s konštatovaním súdu, že vedľajší účastník žiadnym spôsobom nepreukázal, že je platcom DPH s tým, že prílohou podania vedľajšieho účastníka zo dňa 26.2.2013 bolo osvedčenie o registrácii advokáta vedľajšieho účastníka. Odkazal na údajne pripojený dôkaz potvrdenia o elektronickom podaní, z ktorého má jasne vyplývať, že prílohou podania bolo aj osvedčenie o registrácii pre DPH, rovnako aj potvrdenie Daňového úradu Prešov zo dňa 19.3.2013, že advokát vedľajšieho účastníka je platcom DPH už od 1.2.2005 (žiadne z týchto príloh nie sú pri odvolaní vedľajšieho účastníka pripojené). Vzhľadom na to navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobcovi uloží povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej náhradu trov prvostupňového konania vo výške 165,91 Eur na označený účet ich advokáta a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania za toto podanie vo výške 30,71 Eur s režijným paušálom 7,81 Eur a 20% DPH, spolu vo výške 46,22 Eur.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k tomuto odvolaniu vedľajšieho účastníka prostredníctvom svojho právneho zastúpenia predložil písomné vyjadrenie, ktorým navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo vyčíslenej sume 46,22 Eur pozostávajúcej z 1/2 úkonu právnej služby vo výške 36,85 Eur s DPH, režijného paušálu k právnemu úkonu vo výške 9,37 Eur s DPH. Pridržiaval sa pritom svojich tvrdení v ním podanom odvolaní. Zopakoval, že vedľajší účastník Združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, že niektorí jeho členovia majú evidentne právnické vzdelanie i že má možnosť využívať určenú podporu ministerstva. Rovnako zopakoval, že je toho názoru, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p. Zdôraznil, že vedľajší účastník žalovaný v danom konaní nezastupuje. V konaní vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, na čo mal súd

prihliadnuť a reflektovať to s použitím § 150 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že obe odvolania boli podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenými osobami - účastníkmi konania (§ 201 a § 93 ods. 4 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že žalobca v odvolaní smerujúcom proti veci samej použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok je nevyhnutné zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Zamietajúce rozhodnutie prvostupňového súdu je založené na jeho závere, že žalobou uplatnenú pohľadávku nemožno žalobcovi priznať s poukazom na to, že vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania, pričom splatnosť dlhu podľa zhodného vyjadrenia žalobcu a vedľajšieho účastníka nastala dňom 16.8.2009, pričom žalobca podal žalobu faxom na súd dňa 20.8.2012, teda po uplynutí premlčacej lehoty. Žalobca pritom v odvolaní namietal, že premlčacia doba začala plynúť dňom 17.8.2009 a uplynula dňom 17.8.2012 s tým, že z ním predloženého potvrdenia z telefaxu je zrejmé, že žaloba bola súdu prvého stupňa doručená telefaxom práve dňa 17.8.2012 a následne i poštou riadne doplnená.

V zmysle § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Podľa § 93 ods. 4 veta druhá O.s.p. vedľajší účastník koná iba sám za seba.

Vyššie citované základné ustanovenie o premlčaní prvostupňový súd na danú vec neaplikoval a zrejme i v dôsledku toho sa v preskúmanom rozsudku nezaoberal základnou otázkou, či vedľajší účastník môže účinne vzniesť námietku premlčania, keď citované hmotno-právne ustanovenie priznáva toto právo výslovne iba dlžníkovi, a to napriek tomu, že túto otázku vo svojom písomnom podaní vedľajší účastník nastolil a zároveň navrhol, aby sa k vznesenej námietke premlčania vyjadrila aj žalovaná. Hoci sa žalovaná na nariadenom súdnom pojednávaní prvostupňového súdu zúčastnila, súd ju nevyzval, aby sa k tejto otázke vyjadrila a jej stanovisko k námietke premlčania nezistil. I keď podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku prvostupňový súd námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom bez ďalšieho akceptoval, z jeho argumentácie nie je možné zistiť ako sa pritom vysporiadal s otázkou oprávnenia výlučne vedľajšieho účastníka vzniesť námietku premlčania voči žalobou uplatnenej pohľadávkou. Závery prvostupňového súdu v tomto smere sú preto nepreskúmateľné.

Z ust. § 42 ods. 3 O.s.p. vyplýva povinnosť účastníka, aby každé svoje podanie predložil s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné, z čoho vyplýva tiež oprávnenie ostatných účastníkov, aby im rovnopisy takýchto podaní boli doručené. Odvolací súd je toho názoru, že podanie vedľajšieho účastníka, ktorým bola vznesená námietka premlčania, je tak závažným podaním, ktoré malo byť doručené tak žalobcovi, ako aj žalovanej s tým, že majú možnosť sa ku nemu písomne vyjadriť. Z obsahu spisu ale vyplýva, že toto podanie vedľajšieho účastníka súd ani žalobcovi, ani žalovanej nedoručil, a to ani na nasledujúcom súdnom pojednávaní.

Prvostupňový súd podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku vychádzal zo zhodných tvrdení žalobcu a vedľajšieho účastníka, že splatnosť uplatnenej pohľadávky mala nastať ku dňu 16.8.2009, k čomu sa ale takýmto zhodným tvrdením nepripojila žalovaná ako hlavná účastníčka na strane odporcu. Odvolací súd je preto toho názoru, že za danej situácie neboli splnené podmienky § 120 ods. 3 O.s.p., aby si súd osvojil toto skutkové zistenie, keďže nebolo založené na zhodnom tvrdení všetkých účastníkov konania, keď chýbalo stanovisko žalovanej. Takýto záver súdu bolo potom nevyhnutné oprieť o listinné, prípadne iné dôkazy vykonané pred prvostupňovým súdom.

V odôvodnení prvostupňového rozsudku prvostupňový súd rovnako zjednodušene skonštatoval, že predmetná žaloba mu bola faxom doručená dňa 20.8.2012, ktorá skutočnosť vyplýva z pečiatky Okresného súdu Trnava, ktorým je opatrená prvá strana žaloby. Súd ale už neprihliadol na to, že v hornej časti prvej strany žaloby je údaj „prijat. fax: 17. srp. 2012 15:34“ a pod ním „17. srp. 2012 18:27“. Tieto údaje prvostupňový súd prehliadol a nekonfrontoval ich s údajmi na pečiatke Okresného súdu Trnava, ktoré sú rozdielne. Dňa 17.8.2012 bol pritom piatok a preto je možné, že pokiaľ bolo podanie faxom doručené súdu v piatok vo večerných hodinách, zaevidované bolo až v pondelok 20.8.2012 hneď ráno o 7.00 hod. Skutočnosť, že žaloba bola okresnému súdu doručená už dňa 17.8.2012 o 18.27 hod. nasvedčuje i listina založená žalobcom na č.l. 71 spisu a popísaná vyššie ako príloha k jeho odvolaniu. Keďže prvostupňový súd s poukazom na vyššie uvedené zrejme nesprávne uzavrel, že predmetná žaloba bola doručená súdu prvého stupňa až 20.8.2012, neriešil už potom ani v odvolaní nastolenú otázku, či premlčacia lehota začala plynúť už dňom splatnosti uplatnenej pohľadávky (ktorá je ešte s poukazom na vyššie uvedené sporná), alebo až dňom nasledujúcim po jej splatnosti (ako to tvrdí žalobca).

Pokiaľ ide o odvolanie vedľajšieho účastníka v časti náhrady trov konania, ktorou mu súd nepriznal uplatnené DPH, je potrebné prisvedčiť prvostupňovému súdu, že v priebehu prvostupňového konania, avšak ani dosiaľ, sa v spise nenachádza žiadne osvedčenie o registrácii pre DPH pre advokáta vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník tvrdí, že disponuje dôkazom - potvrdením o elektronickom podaní z portálu ezaloby, z ktorého má vyplývať, že prílohou daného podania bolo aj osvedčenie o registrácii pre DPH, túto skutočnosť bude potrebné preveriť.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti samotného výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a jeho odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t.j. musí byť preskúmateľné.

Spravodlivým prejednaním veci je súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny je potom aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Vyjadruje to aj znenie vyššie citovaného ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7 Cdo 148/2011, poukazujúc na čl. 6 ods. 1 Dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby

jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné sudy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcej ľubovoľnú pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a §157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07). Za arbitráry, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj vtedy, keď popri jednoznačnom právnom závere dospeje bez akéhokoľvek vysvetlenia či zdôvodnenia aj k protichodnému právnemu záveru. Rovnako treba kvalifikovať aj situáciu, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28. februára 2006).

Porovnjúc odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia prvostupňového súdu s vyššie uvedenými kritériami, je zrejmé, že prvostupňový súd sa nimi dôsledne neriadil, keď svoje rozhodnutie s poukazom na vyššie uvedené, zo všetkých relevantných hľadísk právne ani vecne neodôvodnil. V hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, avšak súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil a nevyvodil z nich právne následky.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu s použitím § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., keďže odôvodnením prvostupňového rozsudku sa účastníkom odňala možnosť konať pred súdom, zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou prvostupňového súdu v ďalšom konaní bude predovšetkým zabezpečiť doručenie podania vedľajšieho účastníka založené na čl. 52 a nasledujúcich spisu tak právnomu zástupcovi žalobcu, ako i žalovanej s tým, že majú možnosť sa ku nemu písomne vyjadriť, žalovaná osobitne k námietke premlčania vznesenej vedľajším účastníkom, a ak sa žalovaná k vznesenej námietke premlčania „nepripojí“, resp. ju sama nevznesie, vyriešiť základnú predbežnú otázku, či vedľajší účastník môže účinne vzniesť námietku premlčania. Následne ak súd dospeje k záveru, že námietka premlčania je vznesená účinne, vyhodnotiť, kedy začala plynúť premlčacia lehota a kedy bola ukončená a v nadväznosti na to, či predmetná žaloba bola podaná pred alebo po uplynutí premlčacej doby a či teda žalobou uplatnený nárok bol alebo nebol premlčaný. Nadväzne na tieto závery musí súd vo veci samej opätovne rozhodnúť, rovnako ako i o náhrade trov konania. Rozhodnutie je potrebné samozrejme náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť, v časti o náhrade trov konania sa pritom prvostupňový súd musí vysporiadať so všetkou argumentáciou vznesenou v priebehu konania tak

žalobcom, ako i vedľajším účastníkom. V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.